

KOMBO (28. 11. 2014)

Můj příběh: CO ČEKÁŠ OD ŽIVOTA?

Chtěl bych se podělit o svůj příběh, který se vztahuje k tomu, co čekám od života. Možná to bude, hlavně pro ty, kdo mě znají delší dobu, zejména tady z církve, trochu nečekaně☺

Vyrůstal jsem celý život v křesťanské rodině. Pán Bůh mi byl představován od malička. Biblické příběhy jsem znal ještě dříve, než jsem šel do školy. V podstatě celý můj život v dětství byl ovlivněn vírou. Moje svědectví je i přesto o hledání skutečného smyslu života, skutečného Boha.

Co jsem čekal od života? Když mi bylo možná tak 15, 16 let tak jsem se skutečně těšil na všechno, co zažiju: těšil jsem se, že dostuduji gympl – který mě upřímně řečeno nebavil, ale měl jsem rok k dobru, tak jsem tam zůstal, těšil jsem se na dlouhé volno po maturitě 4 měsíční prázdniny. Blahý to čas. Těšil jsem se na vysokou školu, že ji vystuduji, že budu mít práci a začnu vydělávat peníze, těšil jsem se na to, že budu skutečně dospělý, těšil jsem se na to, že budu moct jít spát, kdy budu chtít, kdy si budu moct dělat, co budu chtít. Měl jsem fajn dětství, nemůžu si stěžovat, ale znáte to. Dítě chce být dospělé. Asi nejvíce jsem se těšil na manželství – nikdy jsem neplánoval vstup do kláštera. Od té doby uběhlo dalších 15 let – a mohu říct, díky Bohu, že to všechno mám. Mám vlastní bydlení, mám úžasnou ženu, mám dobrou práci, nemusím počítat každou korunu, ale prostě mohu jít v klidu nakupovat. Fajn život, ne? Možná, ale zjišťuji, že bych od života čekal víc.

Můj příběh možná dnes nebude mít nějaký super konec, ale chci vám říct, že v posledních možná dvou, třech letech jsem začal vnímat Pána Boha jinak, než dříve. Dříve jsem ho bral spíše jako toho, kdo bude žehnat, to znamená, bude pro mě dělat dobré věci, bude mí dávat vše, nebo alespoň většinu toho, za co se budu modlit. Ne, že by to nedokázal, ale zjistil jsem, že moje představa Pána Boha – a tím i pohledu na život se mění. Zjišťuji, že Pán Bůh se nedá uchopit, není tak průhledný, jak se možná i v církvi představuje. Není tu od toho, aby potvrdil moje skvělé plány. Bůh se chce člověku ukázat jako někdo, komu musíte odevzdat vše, nebo nic. Myslím, že kdybych byl upřímný, tak jsem mu ještě úplně vše neodevzdal. Je to cesta. Problém je, že když čekáme něco od života, tak to ještě nemusí být ta Boží cesta pro nás. Plánujeme si – a najednou Bůh zakročí. Úplně jinak a často hůř, než si představujeme. V tuto dobu bychom doma měli mít skoro sedmiměsíčního chlapečka. Nemáme, je už v nebi. Bůh mě tím dost překvapil. Zjistil jsem, že Bůh překvapuje, jak pozitivně, tak negativně, ale myslím, že mu jde o to, abychom poznali, že je svrchovaný, že si ho nemůžu uvázat na provázek a tahat ho v mém životě jak chci já. Bůh vede do nejistoty, často zamlžuje naše plány. Jde mu o jediné. Abych mu začal důvěřovat a neměl ho jen jako někoho, kdo bude potvrdit moje očekávání. Bůh (možná schválně) vede do nejistoty. Když mi Martin volal, abych dnes něco řekl a sdělil mi téma: Co čekáš od života?, tak jsem mu odpověděl, no něco mohu říct, já ale NEVÍM, co od života čekám. Můžu vám říct, že v tuto chvíli opravdu NEVÍM, co od života čekám, nemám nějaké konkrétní plány, nemám život tak narýsovaný jako v těch 15. Ale jedno vím, že Bůh je vždy o krok přede mnou, že ho nikdy nelapím, že mi připraví i chvíle těžké a nejisté, protože mu jde o jediné, aby si získal skutečně moji důvěru, aby moje víra mohla růst. A to se může dít jen tehdy, když život nemám ve svých rukou, když své plány odevzdávám

jemu. Pak (možná) zaslechnu i ten jeho hlas a uvidím to podstatné v životě, co mám dělat, objevím ten plán, který není můj, ale je jeho.

Na závěr jedna krátká zkušenost o velké nejistotě, kterou jsem zažil koncem minulého měsíce. Měl jsem vstoupit do jednoho projektu. Velkého projektu za několik desítek milionů korun. Moc jsem to s Bohem neřešil, alespoň ne ze začátku. Říkal jsem si, že to bude dobré přilepšení k platu. Na podání projektu však nebylo moc času, navíc byl ve spolupráci s Poláky, kterým šlo, aby naše univerzita byla zahraniční partner. Na první schůzce jsem byl z toho nadšený a v srdci spřádal plány, jak je to super: projekt potřebuji k habilitaci, abych získal titul docent, navíc to bude pěkně sypat – mohl bych si přijít na tři čtvrtě milionu korun navíc. Dobré ne? Pár dní před uzávěrkou žádosti byl vypracován návrh projektu a zbývaly více méně jen formální záležitosti. Partneři z Polska mi říkali, že projekt určitě vyjde, mají tam kontakty... Nejhorší byl den před uzávěrkou. Při pročitání projektové zprávy jsem zjistil, že moje role bude větší, než jsem čekal, a dostal jsem strach. Obrovská nejistota, ale už de facto nešlo couvnout. Měl bych garantovat a řídit práci v 5 ti krajích ČR od Děčína až po Jablunkov. To původně nevyplývalo z naší první domluvy. Co teď? Byl jsem skutečně úplně mimo. Moje manželka byla den po operaci a já ji byl navštívit – v hlavě ale projekt a šílený stres. Dovedete si představit, když máte milovanou ženu po operaci, že se jí budete věnovat, ale já byl myšlenkami jinde. Pak jsem jel do modlitební místnosti a vysypal jsem tuto nejistotu na něho. Co mám dělat? Já se toho tak bojím – ještě ke všemu jsem se dozvěděl, že EU poskytne jen 85% financí, ale já budu muset sehnat zbytek – což v tom případě byly 2 miliony! Poláci mě ubezpečovali, že to půjde tzv. nefinančními závazky, ale já neměl klid, u nás v ČR by to legislativně bylo obtížné. Bože (modlím se), udělej něco, ať to nevyjde, i když přijdu o luxusní výdělek, za ty stresy mi to nestojí. Byl pátek 31. 10., Poláci přijeli podepsat projekt. Měl jsem ještě před tím jednání s našim projektovým oddělením, proděkanem pro rozvoj a zdálo se, že Bůh přece jen připravil řešení. Ta finanční spoluúčasť u nás v ČR nelze provést tak, jako v PL, a proto mi to vedení fakulty nepodepíše, tím pádem to nepodepíše ani rektor. Když jsem to řekl kolegům z Polska, začali se potit, byli nervózní, nechápali, ale poznali, že projekt s námi nevyjde, do pěti minut se sbalili, bylo vidět, že jsou naštvaní, ale budova fakulty se otřásla – to když mi spadl kámen ze srdce. Bůh zasáhl a měl jsem argument, jak odmítnout spolupráci v projektu, prostě to nešlo. Mé původní plány se zhroutily, prožil jsem pár dnů šílené nejistoty, ale právě v ní jsem mohl vnímat Pána Boha.

Takže co čekám od života? Nevím, ale vím, že pokud budu na cestě poznávání Pána Boha, tak on mě vždy nějak překvapí – a po zkušenostech z tohoto roku vím, že ať je to překvapení negativní, těžké, smutné, nebo pozitivní, Bohu jde o jedno, abych na prvním místě důvěřoval mu, byl s ním – a pak se začnou rýsovat ty skutečné plány pro můj život.